

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 6. april 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-541/16	Europa-Kommissionen mod Kongeriget Danmark KOM har den 25. oktober 2016 indgivet stævning ved EU-Domstolen mod DK for tilsidesættelse af forpligtelser på området for cabotagekørsel i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1072/2009 om fælles regler for adgang til markedet for international godskørsel. I stævningen nedlægger KOM påstand om, at DK ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 2, nr. 6, jf. artikel 8, i forordningen, da det i dansk ret er fastsat, at ”én cabotagekørsel” kan bestå enten af flere læsesteder eller af flere lossesteder, men ikke begge dele. KOM påstår desuden, at DK tilpligtes at betale sagens omkostninger. KOM gør gældende, at forordningen udtømmende regulerer transportvirksomheders adgang til at udføre cabotagekørsel på de betingelser, der er fastsat i forordningen, og at det derfor er i strid med forordningen, når DK begrænser antallet af losse- eller læsesteder.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	12.04.18
Forenede sager C-316/16 og C-424/16	B m.fl. (tidligere Vomero) Sag C-316/16, B, vedrører: Er det på forhånd udelukket, at idømmelsen og den efterfølgende fuldbyrdelse af en fængselsstraf kan føre til, at den tætte integration af en unionsborger,	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	17.04.18

	<p>der indrejste i værtsmedlemsstaten i en alder af tre år, kan anses for afbrudt, således at der ikke foreligger et uafbrudt ophold i ti år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38 1 , og at der derfor ikke skal ydes beskyttelse mod udsendelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38, når unionsborgeren efter indrejsen i en alder af tre år har tilbragt hele sit liv i den pågældende værtsmedlemsstat, ikke længere har nogen tilknytning til den medlemsstat, hvor han er statsborger, og lovovertrædelsen, der har ført til idømmelse og fuldbyrdelse af en fængselsstraf, først er blevet begået efter 20 års ophold? Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Skal den fængselsstraf, der er blevet idømt for den lovovertrædelse, der er anledning til udsendelsen, lades ude af betragtning ved bedømmelsen af spørgsmålet om, hvorvidt fuldbyrdelsen af en fængselsstraf fører til, at den tætte integration afbrydes? Såfremt spørgsmål 1 og 2 besvares benægtende: Hvilke kriterier er afgørende for, om den pågældende unionsborger i et sådant tilfælde alligevel er omfattet af beskyttelsen mod udsendelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38? Såfremt spørgsmål 1 og 2 besvares benægtende: Findes der ufravigelige EU-retlige bestemmelser vedrørende fastsættelsen af det »tidspunkt, hvor spørgsmålet om udsendelse opstår«, og hvor der skal foretages en samlet vurdering af den pågældende unionborgers situation med henblik på at efterprøve, i hvilket omfang det forhold, at opholdet har været afbrudt i løbet af de ti år, der går forud for udsendelsen af den pågældende, afskærer denne fra den øgede beskyttelse?</p> <p>Sag C-424/16, Vomero, vedrører</p> <p>1) Afhænger den særlige beskyttelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), [i direktiv 2004/38/EF] af retten til tidsbegrænset ophold som omhandlet i artikel 16 og artikel 28, stk. 2? Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, forelægges endvidere følgende spørgsmål med henblik på præjudiciel afgørelse: 2) Beregnes opholdsperioden i de ti forudgående år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), som a) en almindelig kalenderperiode, der beregnes fra den relevante dato (her afgørelsen om udvisning), der omfatter eventuelle perioder med fravær eller fængsling, eller b) en potentielt afbrudt periode, der beregnes ved at regne tilbage fra den relevante dato og lægge perioder sammen, hvor den pågældende ikke var fraværende eller i fængsel, med henblik på eventuelt at nå frem til et samlet forudgående ophold på ti år? 3) Hvorledes er forholdet mellem vurderingen af,</p>			
--	---	--	--	--

	hvorvidt der har været ophold i ti år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), og den samlede vurdering af forbindelse med hensyn til integration?			
T-630/15	Scandlines Danmark og Scandlines Deutschland mod Kommissionen Scandlines Danmark og Scandlines Deutschland har nedlagt påstand om, at Kommissionens statsstøtteafgørelse af 23. juli 2015, der godkendte finansiering af den faste forbindelse over Femern Bælt annulleres. Regeringen har intervenseret i sagen til støtte for Kommissionen.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Erhvervsministeriet Kammeradvokaten	Mundtlig forhandling	26.04.18
T-631/15	Stena Line Scandinavia mod Kommissionen Stena Line Scandinavia har nedlagt påstand om, at Kommissionens statsstøtteafgørelse af 23. juli 2015, der godkendte finansiering af den faste forbindelse over Femern Bælt annulleres. Regeringen har intervenseret i sagen til støtte for Kommissionen.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Erhvervsministeriet Kammeradvokaten	Mundtlig forhandling	26.04.18

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-191/16	Pisciotti Sagen vedrører: 1. a) Er udleveringsforretninger mellem en medlemsstat og et tredjeland et forhold, der uafhængigt af det konkrete tilfælde aldrig henhører under traktaternes materielle anvendelsesområde, således at det EU-retlige forbud mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF ikke skal tages i betragtning ved en (ordret) anvendelse af en forfatningsmæssig regel (her: artikel 16, stk. 2, første punktum, i Grundgesetz [den tyske forfatning, herefter »GG«]), der kun forbyder udlevering af egne statsborgere til tredjelande? b) Såfremt dette spørgsmål skal besvares bekræftende: Skal spørgsmål 1 besvares anderledes, hvis udleveringsforretningen mellem en medlemsstat og Amerikas Forenede Stater falder ind under udleveringsaftalen mellem Den Europæiske Union og Amerikas Forenede Stater? 2. I det omfang anvendelsen af traktaterne ikke på forhånd er udelukket med hensyn til medlemsstaternes udleveringsforretninger med Amerikas Forenede Stater: Skal artikel 18, stk. 1, TEUF og Domstolens hertil relevante praksis fortolkes således, at en medlemsstat på uberettiget vis handler i strid med forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF, hvis den på grundlag af en forfatningsmæssig regel (her: GG's artikel 16, stk. 2, første punktum) i forbindelse med begæring om udlevering fra tredjelande behandler egne statsborgere og statsborgere fra andre EU-medlemsstater forskelligt, idet den kun udleverer	Justitsministeriet	Dom	10.04.18

	<p>de sidstnævnte? 3. Såfremt det i de ovenfor nævnte tilfælde besvares bekræftende, at der foreligger en tilsidesættelse af det generelle forbud mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF: Skal Domstolens praksis forstås således, at der i et tilfælde som det foreliggende, hvor der forud for den kompetente myndigheds udleveringstilladelse obligatorisk skal foretages en legalitetskontrol ved en retslig procedure, hvis konklusion imidlertid kun er bindende for myndigheden, såfremt udleveringen erklæres for ulovlig, allerede i forbindelse med en simpel tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF kan foreligge en kvalificeret tilsidesættelse, eller er en åbenbar tilsidesættelse påkrævet? 4. Såfremt en åbenbar tilsidesættelse ikke er påkrævet: Skal Domstolens praksis fortolkes således, at det må afvises, at der foreligger en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse i et tilfælde som det foreliggende, allerede såfremt den nationale øverste udøvende myndighed, når der ikke findes nogen retspraksis fra Domstolens side vedrørende den konkrete situation i sagen (her: den materielle anvendelse af det generelle forbud mod forskelsbehandlings i artikel 18, stk. 1, TEUF i forbindelse med medlemsstaternes udleveringsforretninger med Amerikas Forenede Stater), som begrundelse for dens afgørelse kan henvise til overensstemmelsen med tidligere afgørelser truffet af nationale retter i samme sag?</p>			
C-320/16	<p>Uber France</p> <p>Sagen vedrører: Indfører artikel L3124-13 i code des transports (lov om transport), der er indført ved lov nr. 2014-1104 af 1. oktober 2014 om taxikørsel og chaufførtransport, en ny teknisk og indirekte forskrift, der vedrører en eller flere tjenester i informationsområdet som omhandlet i direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998, hvorefter det er krav, at der skal gives forudgående meddelelse om en sådan forskrift til Europa-Kommissionen i henhold til dette direktivs artikel 8, eller er den nævnte forskrift omfattet af direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser, hvorefter dette direktiv i henhold dets artikel 2, litra d), ikke omfatter transportvirksomhed?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	10.04.18
C-89/17	<p>Banger</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal principperne i Domstolens dom af 7. juli 1992, The Queen mod Immigration Appeal Tribunal og Surinder Singh, ex parte: Secretary of State for the Home Department (C-370/90, EU:C:1992:296), fortolkes således, at en medlemsstat skal udstede eller alternativt lette meddelelsen af en opholdstilladelse til en tredjelandsstatsborger, der er ugift partner til en unionsborger, der har udøvet sin traktatfæstede ret til fri bevægelighed til at arbejde i en anden medlemsstat, og som vender tilbage med denne partner til den medlemsstat, hvor personen er statsborger? 2) Er der alternativt</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	10.04.18

	<p>et krav om at udstede eller alternativt lette meddelelsen af denne opholdstilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (»direktiv 2004/38«)?</p> <p>3) Såfremt en afgørelse om at give afslag på en opholdstilladelse ikke træffes på grundlag af en grundig undersøgelse af ansøgerens personlige omstændigheder og ikke er tilstrækkeligt begrundet, er en sådan afgørelse da ulovlig, idet den overtræder artikel 3, stk. 2, i direktiv 2004/38? 4) Er en national retsforordning, der hindrer, at en afgørelse om afslag på at udstede et opholdskort til en person, der gør gældende, at den pågældende er et udvidet familiemedlem, kan påklages til en ret, i overensstemmelse med direktiv 2004/38?</p>			
C-600/16 P	<p>National Iranian Tanker Company mod Rådet for Den Europæiske Union (appel)</p> <p>Påstande:—Rettens dom af 14. september 2016 i National Iranian Tanker Company mod Rådet for Den Europæiske Union (sag T-207/15) ophæves. — Der træffes afgørelse i sagen, herunder navnlig: — Rådets afgørelse (FUSP) 2015/236 af 12. februar 2015 (1) og Rådets gennemførelsesforordning (BU) 2015/230 af 12. februar 2015 (2) annulleres, for så vidt som de vedrører appellanten.— Subsidiært fastslås det, at (a) Artikel 20, stk. 1, litra c), i Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 (3) (som ændret) og (b) artikel 23, stk. 2, litra d), i Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 (4) (som ændret) er uanvendelige på grund af ulovlighed, i det omfang de Ender anvendelse over for appellanten. — Indstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger i nærværende sag og omkostningerne afholdt i første instans.</p>	Udenrigsministeriet	GA	10.04.18
C-668/16	<p>Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 2006/40/EF (1) (klimaanslægsdirektivet) og direktiv 2007/46/EF (2) (rammedirektivet), — idet den ikke har truffet de fornødne foranstaltninger for, at køretøjer af type 246, 176 og 117 atter kunne blive bragt i overensstemmelse med de godkendte typer (rammedirektivets artikel 12 og artikel 30), — idet den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at iværksætte sanktionerne (artikel 46, sammenholdt med artikel 5 og 18, i rammedirektivet), og — idet den den 17. maj 2013 imødekom en ansøgning fra Daimler AG om udvidelse af den gældende køretøjstype 245G til køretøjer, for hvilke der allerede før var meddelt en anden typegodkendelse, som de nye betingelser i klimaanslægsdirektivet finder anvendelse på, og derved har omgået klimaanslægsdirektivet.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	11.04.18

	- Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
C-258/16	<p>Finnair</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal Montrealkonventionens artikel 31, stk. 4, fortolkes således, at det foruden overholdelsen af fristen for at indgive klage er en forudsætning for at kunne drage luftfartsselskabet til ansvar, [org. s. 14] at klagen inden for anmeldelsesfristen er indgivet skriftligt som omhandlet i artikel 31, stk. 3? 2. Såfremt det er en forudsætning for at kunne drage luftfartsselskabet til ansvar, at klagen indgives inden for fristen og skriftligt, skal Montrealkonventionens artikel 31, stk. 3, da fortolkes således, at kravet om skriftlighed kan opfyldes ved elektroniske procedurer og også ved registrering af den anmeldte skade i luftfartsselskabets it-system? 3. Er Montrealkonventionen til hinder for en fortolkning, hvorefter kravet om skriftlighed må anses for opfyldt, hvis en repræsentant for luftfartsselskabet med flypassagerens vidende optager skadesanmeldelsen/klagen skriftligt enten på papir eller elektronisk i luftfartsselskabets system? 4. Stiller Montrealkonventionens artikel 31 andre indholdsmæssige krav til klagen, end at luftfartsselskabet skal underrettes om den opståede skade?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	12.04.18
C-550/16	<p>A et S</p> <p>Sagen vedrører: Skal der i forbindelse med familiesammenføring af flygtninge ved »uledsaget mindreårig« som omhandlet i direktivets artikel 2, litra f), også forstås tredjelandsstatsborger eller en statsløs under 18 år, som ankommer til en medlemsstats område uden at være ledsaget af en voksen, der er ansvarlig for den mindreårige ifølge lov eller sædvane, og som</p> <ul style="list-style-type: none"> - søger om asyl, - under asylproceduren på medlemsstatens område fylder 18 år, - får meddelt asyl med tilbagevirkende kraft til ansøgningsdatoen og - efterfølgende søger om familiesammenføring? 	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	12.04.18
C-561/16	<p>Saras Energía</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er en medlemsstats lovgivning, der fastsætter en national ordning for energibesparelsesforpligtelser, der primært opfyldes ved et årligt bidrag til en national energisparefond, der er oprettet i henhold til artikel 20, stk. 4, i direktiv 2012/27, forenelig med dette direktivs artikel 7, stk. 1 og 9? 2) Er en national lovgivning, der fastsætter en mulighed for at opfylde energibesparelsesforpligtelserne ved akkreditering af de opnåede besparelser som et alternativ til bidragene til den nationale energisparefond, forenelig med artikel 7, stk. 1, og artikel 20, stk. 6, i direktiv 2012/27? 3) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræf-</p>	Energistyrelsen	GA	12.04.18

	<p>tende, er reglen om den nævnte alternative mulighed for at opfylde energibesparelsesforpligtelserne da forenelig med direktivets artikel 7, stk. 1, og artikel 20, stk. 6, når denne regels faktiske eksistens afhænger af, at regeringen efter eget skøn fastsætter nærmere bestemmelser herom? Er den pågældende lovgivning desuden forenelig med de to nævnte direktivbestemmelser, når regeringen ikke fastsætter nærmere bestemmelser for den nævnte alternative mulighed? 4) Er en national ordning, der alene anser energileverandører i detailledet for parter, der er bundet af energibesparelsesforpligtelserne, og ikke energidistributørerne, forenelig med direktivets artikel 7, stk. 1 og 4? 5) Såfremt ovenstående spørgsmål besvares bekræftende, er det da foreneligt med det nævnte direktivs artikel 7, stk. 1 og 4, at energileverandører i detailledet udpeges som forpligtede parter, uden at det begrundes, hvorfor energidistributørerne ikke anses for forpligtede parter?</p>			
C-4/17 P	<p>Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande:— Den appellerede dom ophæves. — Den omtvistede afgørelse annulleres, for så vidt som den udelukker udgifter på i alt 2 123 199,04 EUR, som Den Tjekkiske Republik har afholdt.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	12.04.18
C-107/17	<p>Aviabaltika</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 4, stk. 5, i direktiv 2002/47/EF fortolkes således, at medlemsstaterne pålægges en forpligtelse til at indføre bestemmelser om, at finansiel sikkerhedsstillelse ikke inkluderes i de tilbageværende aktiver efter sikkerhedshaverens insolvens (en bank under likvidation)? Er medlemsstaterne med andre ord forpligtet til at indføre bestemmelser om, at en sikkerhedshaver (en bank) de facto bør kunne opnå fyldestgørelse af sin fordring, for hvilken der er stillet finansiel sikkerhed (penge på en konto i banken og en ret til at gøre krav på disse penge), selv om fyldestgørelsesgrunden opstod efter indledningen af likvidationen af sikkerhedshaveren (banken)?</p> <p>2) Skal artikel 4, stk. 1 og 5, i direktiv 2002/47/EF systematisk fortolkes således, at sikkerhedsstilleren får ret til at kræve, at sikkerhedshaveren (banken) primært opnår fyldestgørelse af sine fordringer, for hvilke der er stillet finansiel sikkerhed (penge på en konto i banken og en ret til at gøre krav på disse penge), ved brug af den finansielle sikkerhedsstillelse og følgelig, således at sikkerhedshaveren pålægges en forpligtelse til at opfylde dette krav på trods af indledningen af likvidation af sikkerhedshaveren?</p> <p>3) Hvis det andet spørgsmål skal besvares benægtende, og sikkerhedsstilleren dækker sikkerhedshaverens fordring, for hvilken der er stillet finansiel</p>	Finansministeriet Finanstilsynet	GA	12.04.18

	sikkerhed, ved brug af sikkerhedsstillere andre aktiver, skal bestemmelserne i direktiv 2002/47/EF, navnlig artikel 4 og 8, fortolkes således, at sikkerhedsstilleren også burde have været omfattet af en undtagelse fra ligebehandling af sikkerhedshaverens (banken) kreditorer ved likvidation, og således, at sikkerhedsstilleren skulle have forrang for andre kreditorer ved likvidation med henblik på inddrivelse af den finansielle sikkerhedsstillelse?			
C-115/17	Administration des douanes et droits indirects et FranceAgriMer Sagen vedrører: Skal artikel 49 i charteret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den er til hinder for, at en person dømmes for uberettiget at have opnået eksportrestitutioner ved at have foretaget handlinger eller givet urigtige meddelelser vedrørende karakteren af de varer, for hvilke der blev ansøgt om restitutioner, selv om de varer, som den pågældende faktisk eksporterede, efter en efterfølgende ændring af reglerne blev berettigede til disse restitutioner?	Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	12.04.18
C-151/17	Swedish Match Sagen vedrører: Er artikel 1, litra c), og artikel 17 i direktiv 2014/40/EU ugyldige på grund af: I. tilsidesættelse af det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling II tilsidesættelse af det almindelige EU-retlige proportionalitetsprincip III. tilsidesættelse af artikel 5, stk. 3, TEU og det EU-retlige subsidiaritetsprincip IV. tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (herefter »TEUF«) V. tilsidesættelse af artikel 34 og 35 TEUF og VI. tilsidesættelse af artikel 1, 7 og 35 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?	Sundheds- og Ældreministeriet Sikkerhedsstyrelsen	GA	12.04.18
Forenede sager C-195/17- C-203/17, C-226/17, C-228/17, C-254/17, C-274/17- C-286/17 og C-290/17- C-292/17	Krüseman e.a. m.fl. Sagen vedrører: 1. Udgør fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af sygemeldinger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det spontane fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af en arbejdsretligt og overenskomstretligt ulovlig arbejdsnedlæggelse (»vild strejke«) en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	12.04.18

	3. Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal den usædvanlige omstændighed have foreligget for selve den aflyste flyvning, eller er det transporterende luftfartsselskab berettiget til ud fra driftsøkonomiske overvejelser at opstille en ny afgangplan?			
C-302/17	<p>PPC Power</p> <p>Sagen vedrører: Skal formålene med og principperne i direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af direktiv 96/61/EF (herefter »direktivet«), dvs. (i) formålet om at reducere emissioner takket være teknologiske fremskridt (artikel 1 samt 2. og 20. betragtning), (ii) formålet om at bevare den økonomiske udvikling og det indre markeds integritet samt undgå konkurrencefordrejninger (5. og 7. betragtning), (iii) formålet om at sikre finansielt og økonomisk gunstige betingelser for reduktion af emissioner (artikel 1), retssikkerhedsprincippet i forhold til driftsledere som defineret i artikel 3, litra f), henset til, at driftsledere i overensstemmelse med artikel 9 har ret til at forvente, at den nationale tildelingsplan ikke ændres senere end 18 måneder inden begyndelsen af den pågældende periode (dvs. fra den 30.6.2006 med hensyn til perioden fra 2008 til 2012), (iv) kravet om gratis tildeling af emissionskvoter (artikel 10), og (v) retten for de i artikel 13, stk. 3, andet afsnit, omhandlede personer til at få udstedt emissionskvoter til erstatning af kvoter, som disse havde, men som medlemsstaterne [ikke] har annulleret i overensstemmelse med artikel 13, stk. 3, første afsnit, fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats nationale lovgivning, hvorefter driftsledere som defineret i direktivets artikel 3, litra f), der er afgiftspligtige i denne medlemsstat, skal betale en særlig afgift, (i) hvis retsgrundlag består i, at afgiften pålægges forvaltningen af emissionskvoter (i tilfælde af manglende brug og salg) uden at tage højde for, om driftslederen i kraft heraf opnår en fordel, (ii) såfremt disse emissionskvoter er blevet tildelt disse driftsledere på grundlag af den nationale tildelingsplan, som medlemsstaten har fremlagt for Europa-Kommissionen for perioden fra 2008 til 2012 i overensstemmelse med direktivets artikel 9 (dvs. at denne plan er blevet forelagt Europa-Kommissionen og medlemsstaterne i henhold til direktivets artikel 9, stk. 1, og ikke er blevet afvist af Europa-Kommissionen i medfør af direktivets artikel 9, stk. 3), idet planen i henhold til direktivets artikel 10 fastsætter, at for den femårsperiode, der begynder den 1. januar 2008, tildeles 100% af kvoterne gratis, (iv) hvor satsen for denne afgift svarer til 80% af afgiftsgrundlaget for afgiften på emissionskvoter, hvilket fastsættes ud fra summen af det resultat, der fremkommer ved at multiplicere de overførte (solgte) emissionskvoter i hver kalendermåned med emissionskvoternes gennem-</p>	Erhvervsstyrelsen Energistyrelsen	Dom	12.04.18

	<p>snitlige markedspris i kalendermåneden forud for den måned, hvor overdragelsen er sket, og det resultat, der fremkommer ved at multiplicere de ikke-anvendte emissionskvoter med emissionskvoternes gennemsnitlige markedspris i det pågældende kalenderår, og (v) hvor de gennemsnitlige markedspriser beregnes som det simple aritmetiske gennemsnit af priserne for dagens sidste børstransaktion (dvs. at afgiften ikke afhænger af emissionskvoternes faktiske salgspris)?</p>			
C-323/17	<p>People Over Wind et Sweetman Sagen vedrører: Om og under hvilke omstændigheder afhjælpende foranstaltninger kan tages i betragtning ved gennemførelsen af en undersøgelse af vurderingen af virkningerne på lokaliteten i henhold til habitatdirektivets artikel 6, stk. 3?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	12.04.18
C-335/17	<p>Valcheva Sagen vedrører: Skal begrebet »samværsret« i artikel 1, stk. 2, litra a), og artikel 2, nr. 10), i Rådets forordning (EF) n r. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar fortolkes således, at det ikke kun omfatter samværet mellem forældrene og barnet, men også samværet med andre slægtninge end forældrene, nemlig bedsteforældrene?</p>	Børne- og Socialministeriet	GA	12.04.18
C-414/16	<p>Egenberger Sagen vedrører: 1) Skal artikel 4, stk. 2, i direktiv 2000/78/EF fortolkes således, at en arbejdsgiver såsom den sagsøgte i den foreliggende sag – eller kirken på dennes vegne – med bindende virkning selv kan bestemme, om et krav om, at en ansøger tilhører en bestemt religion, under hensyn til aktivitetens karakter eller den sammenhæng den indgår i, udgør et regulært, legitimt og berettiget erhvervsmæssigt krav på baggrund af arbejdsgiverens/kirkens etik? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal der i en retstvist som den foreliggende ses bort fra en bestemmelse i national ret – som her AGG's § 9, stk. 1, første alternativ – hvorefter det også er tilladt at udøve forskelsbehandling på grund af en persons religion ved beskæftigelse gennem trossamfund og institutioner, der henhører under disse, såfremt det henret til dette trossamfunds selvforståelse og selvbestemmelsesret er berettiget at stille et erhvervsmæssigt krav om, at en person tilhører en bestemt religion? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, spørges der desuden om følgende: Hvilke krav skal der stilles til aktivitetens karakter eller den sammenhæng den indgår i, for at det kan anses for at udgøre et regulært, legitimt og berettiget erhvervsmæssigt krav på baggrund af organisationens etik som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 2000/78/EF?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	17.04.18

C-441/17	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Polen</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (1) (herefter »habitatdirektivet«), idet den har vedtaget et bilag til skovforvaltningsplanen for skovfogsområdet Białowieża, uden at have sikret sig, at dette bilag ikke ville have en negativ indvirkning på integriteten af lokaliteten af fælleskabsbetødning (LAF) og det særlige bevaringsområde (SBO) PLC200004 Puszcza Białowieska. — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til habitatdirektivets artikel 6, stk. 1, og artikel 4, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (2) (herefter »fugledirektivet«), idet den ikke har truffet de nødvendige bevaringsforanstaltninger, som opfylder de økologiske behov for naturtyper i bilag I til habitatdirektivet, arter i bilag II til samme direktiv, fugle i bilag I til fugledirektivet og regelmæssigt tilbagevendende trækfuglearter, som ikke er anført i det sidstnævnte bilag, for hvilke LAF'en og SBO'et PLC200004 Puszcza Białowieska blev oprettet. — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til habitatdirektivets artikel 12, stk. 1, litra a) og d), idet den ikke har sikret en streng beskyttelse af de i bilag IV til habitatdirektivet anførte saprofytiske billearter (sinoberbille [<i>Cucujus cinnaberinus</i>], pragtbille [<i>Buprestis splendens</i>], melandryidaebille [<i>Phryganophilus ruficollis</i>] og pythidaebille [<i>Pytho kolwensis</i>]), dvs. ikke har forbudt forsætligt drab og forstyrrelse samt beskadigelse eller ødelæggelse af disse billers yngle- eller rasteområder i skovfogsområdet Białowieża. — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til fugledirektivets artikel 5, litra b) og d), idet den ikke har sikret beskyttelse af de i [bilag I til] fugledirektivet anførte fuglearter, især den hvidryggede flagspætte (<i>Dendrocopos leucotos</i>), den tretåede spætte (<i>Picoides tridactylus</i>), spurveuglen (<i>Glaucidium passerinum</i>) og perleuglen (<i>Aegolius funereus</i>), eller ikke har sikret, at disse fuglearter i skovfogsområdet Białowieża ikke dræbes og ikke forstyrres i yngletiden, og at deres reder og æg ikke forsætligt ødelægges, beskadiges eller fjernes. — Republikken Polen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	17.04.18
C-123/17	<p>Yön</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er standstill-klausulen i artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 2/76 blevet erstattet fuldstændigt af standstill-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, eller skal lovligheden af nye restriktioner for den frie bevægelighed for arbejdstagere, der er blevet indført</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	19.04.18

	<p>mellem afgørelse nr. 2/76's ikrafttræden og anvendelsesdatoen for artikel 13 i afgørelse nr. 1/80, fortsat vurderes på grundlag af artikel 7 i afgørelse nr. 2/76? 2. Såfremt det første spørgsmål skal besvares således, at artikel 7 i beslutning nr. 2/76 ikke er blevet erstattet fuldstændigt: Skal Den Europæiske Unions Domstols praksis vedrørende artikel 13 i beslutning nr. 1/80 da i fuldt omfang overføres på anvendelsen af artikel 7 i beslutning nr. 2/76, således at artikel 7 i beslutning nr. 2/76 principielt også omfatter en national ordning, der er indført med virkning fra den 5. oktober 1980, ved hvilken ægtefællesammenføring med en tyrkisk arbejdstager gøres betinget af, at der er udstedt et nationalt visum? 3. Er indførelsen af en sådan national ordning begrundet i et tvingende alment hensyn, navnlig i målet om en effektiv immigrationskontrol og styring af migrationsstrømmene, når der tages hensyn til særlige omstændigheder i det enkelte tilfælde ved en billighedsklausul?</p>			
C-164/17	<p>Grace et Sweetman</p> <p>Sagen vedrører: Når (a) en beskyttet lokalitet har som sit væsentligste formål at være levested for en bestemt art (b) beskaffenheden af det levested, som er gunstig for denne art, betyder, at den del af lokaliteten, som er gunstig, nødvendigvis vil ændre sig med tiden, og (c) der som en del af et foreslået byggeri skal udarbejdes en forvaltningsplan for lokaliteten som helhed (herunder ændringer i forvaltningen af de dele af lokaliteten, som ikke påvirkes direkte af selve byggeriet), som er udarbejdet for på ethvert tidspunkt at sikre, at den del af lokaliteten, der er egnet som levested, ikke begrænses eller endog kan øges, men (d) en del af lokaliteten i byggeprojektets levetid ikke vil være et egnet levested, kan sådanne foranstaltninger, der er beskrevet i (c), da på behørig vis anses for afhjælpende?</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen</p>	GA	19.04.18
C-213/17	<p>X</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal Dublinforordningens artikel 23, stk. 3, fortolkes således, at Italien er blevet ansvarlig for behandlingen af den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren indgav i dette land den 23. oktober 2014, uanset den omstændighed, at Nederlandene var den primært ansvarlige medlemsstat på grundlag af tidligere indgivne ansøgninger til dette land om international beskyttelse som omhandlet i Dublinforordningens artikel 2, litra d), og den senest indgivne ansøgning på dette tidspunkt stadig var under behandling i Nederlandene, idet afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State endnu ikke havde afgjort den af sagsøgeren indgivne appel til efterprøvelse af den i præmis 1.3. nævnte dom fra rechtbank af 7. juli 2014? [Udelades] 2. Følger det af Dublinforordningens artikel 18, stk. 2, at den ansøgning om international beskyttelse, der stadig var under behandling af de nederlandske myndig-</p>	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	GA	19.04.18

	<p>heder, da tilbagetagelsesansøgningen blev fremsat den 5. marts 2015, straks efter fremsættelsen af tilbagetagelsesansøgningen skulle have været udsat og efter udløbet af fristen i artikel 24 stoppet af de nederlandske myndigheder i den forstand, at de trak ansøgningen tilbage eller ændrede den tidligere afgørelse af 11. juni 2014 med afslag på asylansøgningen af 4. juni 2014? [Udelades] 3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, er ansvaret for behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse da ikke gået over til Italien men forblevet hos de nederlandske myndigheder, fordi sagsøgte ikke trak afgørelsen af 11. juni 2014 tilbage eller ændrede den? [Udelades] 4. Har de nederlandske myndigheder ved at undlade at oplyse, at den anden asylansøgning stadig var under appel ved afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State, tilsidesat deres forpligtelse efter Dublinforordningens artikel 24, stk. 5, til at give de italienske myndigheder de oplysninger, der sætter dem i stand til at kontrollere, om denne stat er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning? [Udelades] 5. Såfremt spørgsmål 4 besvares bekræftende, fører denne undladelse da til den konklusion, at ansvaret for behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse ikke er overgået til Italien, men stadig påhviler Nederlandene? [Udelades] 6. Såfremt ansvaret ikke forblev hos Nederlandene, havde de nederlandske myndigheder i forbindelse med sagsøgerens overgivelse fra Italien til Nederlandene i sammenhæng med hans straffesag da på grundlag af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, og uanset forordningens artikel 3, stk. 1, skullet behandle den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren havde indgivet i Italien, og burde de, i fortsættelse heraf, af rimelighedshensyn have undladt at gøre brug af hjemlen i Dublinforordningens artikel 24, stk. 1, til at anmode de italienske myndigheder om at tage sagsøgeren tilbage?</p>			
C-121/17	<p>Teva UK e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Hvilke kriterier skal anvendes for at afgøre, om »produktet er beskyttet ved et grundpatent, der er i kraft« i henhold til artikel 3, litra a), i forordning nr. 469/2009</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	25.04.18
C-161/17	<p>Renckhoff</p> <p>Sagen vedrører: Udgør tilføjelse af et værk, som med tilladelse fra indehaveren af ophavsretten ligger frit tilgængeligt for alle internetbrugere på en fremmed internetside, til ens egen, offentligt tilgængelige internetside en tilrådighedsstillelse for almenheden som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF, når værket først kopieres på en server og derfra uploades på ens egen internetside</p>	Kulturministeriet	GA	25.04.18

T-554/15 og T-555/15	<p>Ungarn mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens afgørelse C(2015)4805 af 15. juli 2015 om 2014-ændringen af det ungarske gebyr for fødevarerkontrol annulleres delvist, for så vidt som denne afgørelse påbyder indstilling af anvendelsen af de progressive gebyrsatser for fødevarerkontrol i Ungarn. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	25.04.18
Forenede sager C-233/16, C-234/16, C-235/16, C-236/16,	<p>ANGED m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 49 TEUF og 54 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en regional afgift, som pålægges anvendelsen af store individuelle detailhandelscentre med et salgsareal på eller over 2 500 m² på grund af den påvirkning, som disse detailhandelscentre kan have på landområdet, miljøet og handelen i byerne i denne region, men som juridisk set gør sig gældende, uanset om disse detailhandelscentre reelt er placeret uden for eller inden for byzonen, og i de fleste tilfælde i praksis pålægges virksomheder fra andre medlemsstater, i betragtning af: i) at afgiften ikke påvirker forretningsdrivende, der ejer flere detailhandelscentre med et individuelt salgsareal på under 2 500 m², uanset størrelsen af det samlede salgsareal for alle ejerens detailhandelscentre: ii) at afgiften fritager store kollektive detailhandelscentre, iii) at afgiften fritager individuelle detailhandelscentre, der beskæftiger sig med salg af havebrugsartikler, køretøjer, byggematerialer, maskiner og industrimaterialer, og iv) at kun 40% af beregningsgrundlaget for afgiften opkræves hos virksomheder, der hovedsageligt beskæftiger sig med salg af møbler, vvs-artikler, døre og vinduer, samt gør-det-selv-forretninger? 2) Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at følgende udgør statsstøtte, der er forbudt i henhold til denne bestemmelse: i) den fuldstændige fritagelse i IGEC for individuelle detailhandelscentre med et salgsareal på under 2 500 m², kollektive detailhandelscentre og individuelle detailhandelscentre, der beskæftiger sig med salg af havebrugsartikler, køretøjer, byggematerialer, maskiner og industrimaterialer, og ii) den delvise fritagelse i IGEC for individuelle virksomheder, der hovedsageligt beskæftiger sig med salg af møbler, vvs-artikler, døre og vinduer, samt gør-det-selv-forretninger? 3) Hvis de nævnte fuldstændige og delvise fritagelser i IGEC udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, hvad er da den tidsmæssige gyldighed af denne afgørelse i betragtning af eksistensen og indholdet af den skrivelse af 2. oktober 2003, som direktøren for GD COMP's kontor for statsstøtte sendte til Kongeriget Spaniens faste repræsentation ved Den Europæiske Union i forbindelse med sag CP 11/01 vedrørende påstand om statsstøtte ydet af den selvstyrende region Catalonien i henhold til den</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	26.04.18

	lov, der er vedtaget af Parlament de Catalunya?			
C-18/17	<p>Danieli & C. Officine Meccaniche e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 56 TEUF og 57 TEUF, Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser, punkt 2 og 12 i kapitel 2: Fri bevægelighed for personer, i bilag V til akt om Republikken Kroatiens tiltrædelsesvilkår samt om tilpasning af traktaten om Den Europæiske Union, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab fortolkes således, at Østrig har ret til at begrænse udstationeringen af arbejdstagere, som er ansat hos et selskab med hjemsted i Kroatien, ved at kræve en arbejdstilladelse, når denne udstationering foregår ved, at arbejdstagerne stilles til rådighed for et selskab med hjemsted i Italien [Org. s. 2] med henblik på, at det italienske selskab leverer en tjenesteydelse i Østrig, og de kroatiske arbejdstageres arbejde for det italienske selskab i Østrig begrænser sig til at udføre denne tjenesteydelse ved opførelse af et trådvalseværk i Østrig, og der ikke består noget arbejdsforhold mellem dem og det italienske selskab? 2) Skal artikel 56 TEUF og 57 TEUF og Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser fortolkes således, at Østrig har ret til at begrænse udstationeringen af russiske og hviderussiske arbejdstagere, som er ansat hos et selskab med hjemsted i Italien, ved at kræve en arbejdstilladelse, når denne udstationering foregår ved, at arbejdstagerne stilles til rådighed for et andet selskab med hjemsted i Italien med henblik på, at det andet italienske selskab leverer en tjenesteydelse i Østrig, og den russiske henholdsvis arbejdstagers arbejde i Østrig for det andet italienske selskab begrænser sig til at udføre dette selskabs tjenesteydelse i Østrig, og der ikke består noget arbejdsforhold mellem dem og det andet italienske selskab?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	26.04.18
C-41/17	<p>González Castro</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 7 i direktiv 92/85/EØF fortolkes således, at natarbejde – som arbejdstagere, der er omfattet af artikel 2, herunder ammende arbejdstagere, ikke må være forpligtet til at udføre – omfatter ikke alene arbejde, der udføres fuldt ud om natten, men også skifteholdsarbejde, når nogle af turnusserne som i det foreliggende tilfælde foregår om natten?</p> <p>2) I en tvist om, hvorvidt der foreligger en risikosituation i forhold til en ammende arbejdstager, finder da de særlige bestemmelser om bevisbyrde i artikel 19, stk. 1, i direktiv 2006/54/EF – gennemført i spansk ret bl.a. i artikel 96.1 i Ley 36/2011 – sammenholdt med kravene i artikel 5 i direktiv 92/85/EØF – gennemført i spansk ret i artikel 26 i</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	26.04.18

	<p>Ley de Prevención de Riesgos Laborales (lov om forebyggelse af arbejdsrelaterede risici) – anvendelse med henblik på arbejdstagerens fritagelse for at arbejde i ammeperioden og i givet fald med henblik på tildeling af den ydelse, der er forbundet med en sådan situation i national ret i overensstemmelse med artikel 11, nr. 1), i direktiv 92/85/EØF?</p> <p>3) Kan artikel 19, stk. 1, i direktiv 2006/54/EF fortolkes således, at der foreligger »faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at der har været tale om direkte eller indirekte forskelsbehandling« af en ammende arbejdstager – i en tvist om, hvorvidt der foreligger en risiko i forbindelse med amning med deraf følgende midlertidig ophævelse af forpligtelsen til at arbejde som fastsat i artikel 5 i direktiv 92/85/EF, der er gennemført i spansk ret i artikel 26 i lov om forebyggelse af arbejdsrelaterede risici – idet (1) arbejdstageren yder tjenester ifølge en skifteholdsordning som sikkerhedsvagt og med natarbejde i visse af turnusserne, som denne desuden udfører alene, og (2) går runder og i givet fald tilser akutte tilfælde (forbrydelser, ildebrande eller andre hændelser), og det tilmed ikke fremgår, (3) at der på arbejdspladsen forefindes et passende sted til amning eller i givet fald til at foretage udpumpning af modermælken?</p> <p>4) Når det i henhold til artikel 19, stk. 1, i direktiv 2006/54/EF, sammenholdt med artikel 5 i direktiv 92/85/EØF – gennemført i spansk ret i artikel 26 i lov om forebyggelse af arbejdsrelaterede risici – er påvist, at der foreligger »faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at der har været tale om direkte eller indirekte forskelsbehandling«, i en tvist om, hvorvidt der foreligger en risiko i forbindelse med amning med deraf følgende midlertidig ophævelse af forpligtelsen til at arbejde, kan det da kræves af en ammende arbejdstager, at denne med henblik på at blive fritaget fra arbejdet i overensstemmelse med den nationale lovgivning, der gennemfører artikel 5, stk. 2 og 3, i direktiv 92/86/EØF, skal godtgøre, at en ændring af arbejdsforholdene og/eller arbejdstiden ikke er teknisk og/eller objektivt mulig eller ikke med rimelighed kan forlanges, og at en overførsel til andre arbejdsopgaver ikke er teknisk og/eller objektivt mulig eller ikke med rimelighed kan forlanges, eller er det derimod de sagsøgte (arbejdsgiveren og den enhed, der udbetaler de sociale sikringsydelse, der er forbundet med den midlertidige ophævelse af arbejdskontrakten), som skal bevise disse forhold?</p>			
Forende sager C-91/17 P og C-92/17 P	<p>Cellnex Telecom og Telecom Castilla-La Mancha, S.A.mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den appellerede dom ophæves. — Der træffes endelig afgørelse vedrørende annullationssøgsmålet, og Kommissionens afgørelse annulleres. — Europa-Kommissionen og SES Astra</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	Dom	26.04.18

	tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
C-129/17	<p>Mitsubishi Shoji Kaisha et Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe</p> <p>Sagen vedrører: 1) a) Giver artikel 5 i direktiv 2008/95/EF og artikel 9 i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (kodificeret udgave) varemærkeindehaveren ret til at modsætte sig, at tredjemand uden mærkevareindehaverens samtykke fjerner alle på varerne påsatte tegn, der er identisk med varemærkerne (debranding), når der er tale om varer, som aldrig før er blevet bragt i omsætning i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde såsom varer, der er anbragt i toldoplæg, og når tredjemands fjernelse af tegnene sker med henblik på at bringe disse varer i omsætning i eller indføre dem til det Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde?</p> <p>b) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmålet i litra a), om varerne, når de indføres eller bringes i handelen i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, er påført et tegn med eget særpræg, som er anbragt af tredjemanden (rebranding)?</p> <p>2) Har det betydning for besvarelsen af det første spørgsmål, såfremt varerne, når de er indført eller bragt i omsætning, af en gennemsnitsforbruger på grund af deres udseende eller model stadig vil blive identificeret med varer hidrørende fra varemærkeindehaveren?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	26.04.18
C-176/17	<p>Profi Credit Polska</p> <p>Sagen vedrører: Er bestemmelserne i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler (EFT 1993, L 95, s. 29), navnlig direktivets artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbruger kreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT 2008, L 133, s. 66), navnlig direktivets artikel 17, stk. 1, og artikel 22, stk. 1, til hinder for, at en erhvervsdrivende (långiver) over for en forbruger (låntager) kan gøre et krav gældende, som fastslås ved en korrekt udfyldt [org. s. 2] vekslen, i en betalingspåbudsprocedure i henhold til artikel 485, § 2 ff. i Kodeks postepowania cywilnego (civil retsplejelov), sammenholdt med artikel 41 i Ustawa o kredycie konsumenckim (forbruger kreditloven, Dz. U. 2014 1479, konsolideret udgave med ændringer, af 12.5.2011), ifølge hvilke bestemmelser den nationale ret udelukkende kan prøve gyldigheden af kravet i henhold til vekslen for så vidt angår overholdelsen af vekslens formkrav, uden at gå ind på det tilgrundliggende forhold?</p>	Justitsministeriet	GA	26.04.18

T-251/15	<p>Espírito Santo Financial (Portugal) mod ECB</p> <p>Påstande: Stiltiende afgørelse truffet af Den Europæiske Centralbank (ECB) den 4. marts 2015 i henhold til artikel 8, stk. 3, i afgørelse ECB/2004/03 (den stiltiende afgørelse) om ikke at give fuld aktindsigt i ECB's afgørelse af 1. august 2014 om ophævelse af Banco Espírito Santo S.A.'s status som pengepolitisk modpart i Eurosystemet og om at tilpligte sidstnævnte bank til fuldt ud at tilbagebetale sin gæld til Eurosystemet med 10 mia. EUR, og i alle de dokumenter i ECB's besiddelse, som er relateret til denne afgørelse, annulleres. Afgørelse truffet af ECB den 1. april 2015 (den udtrykkelige afgørelse) om ikke at give fuld aktindsigt i de ovenfor nævnte dokumenter annulleres. ECB tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljøstyrelsen	Dom	26.04.18
T-190/16	<p>Azarov mod Rådet</p> <p>Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/318 af 4. marts 2016 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 60, s. 76) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/311 af 4. marts 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 60, s. 1) annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren. — Der træffes bestemmelse om visse foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, herunder navnlig: — Der stilles spørgsmål til Rådet. — Rådet opfordres til skriftligt eller mundtligt at tage stilling til visse aspekter af sagen. — Rådet og tredjeparter, herunder Kommissionen, EADS og Ukraine, anmodes om at fremlægge oplysninger. — Der opfordres til at fremlægge bilag eller bevismidler i forbindelse med sagen. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	26.04.18